

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

AMY ANDREWS

Meilę dovanojęs pasiūlymas

2016 lapkritis – gruodis

knygute.lt

Amy Andrews
(Eimi Endrius)

MEILĘ DOVANOJĘS PASIŪLYMAS

Romanas

Versta iš Amy Andrews, *The Most Expensive Night of Her Life*, 2013

© Amy Andrews, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0131-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

Prieš trejus metus vienos tamsiausių karo zonų pakelėje įvykęs sproginimas sukėlė Bleikui Volkeriui itin aštrų pražūties jausmą. Šiandien ta pražūtis atlėkė merginos su pritrenkiančiomis kojomis ir kiaušinius draskančiu įžūlumu pavidalu – ji tikrai sugadins paskutinę darbo dieną.

Eiva Keli – viena gražiausių pasaulio moterų, pakeitusi termino *primadona* apibrėžimą. Dirbti jai – keistas košmaras.

– Bleikai!

Išgirdęs klasišką Oksfordo akcentą Bleikas giliai įkvėpė. Jis įsivaizdavo esąs laimingoje vietelėje, kurią patarė susirasti armijos psichologė – šią akimirką laiminga atrodė bet kokia vieta, tik ne ši.

Paskutinė diena, vaicine, susiimk.

– Eiva, – atsiliepė, kai mergina sustojo prie išklevo medienos pagamintos nuostabios virtuvės salos, kur Bleikas buvo įnikęs į dokumentus. Stalviršį jis pats nugludino iki stiklo lygumo. – Kas nors atsitiko?

– Galima ir taip sakyti, – sunėrusi rankas ir

piktai dėbčiodama atrėžė Eiva.

Bleikas nenuleido akių, sunertos rankos pa-
ryškino jos įdegusią iškirptę. Nors ir taip galė-
jai gėrėtis kiek tinkamas – pro ploną kaip vorat-
inklis laisvai krintantį skudurėlį, dvokiantį ko-
kio nors dizainerio etikete, kiaurai persišvietė
mažutėlis raudonas bikinis.

Vyras negalvojo, ar labai ji drėgna su tuo bi-
kiniu. Nei apie vandens lašelius, varvančius
nuo už nugaros nubrauktų plaukų elegantišku
kaklu prie ryškių raktikaulių, o tada dar pie-
čiau.

Bleikas nežiūrėjo.

Bleikas buvo patenkintas gyvenimu. Jis stip-
rus ir sveikas – seniai toks nesijautė. Galų gale
saugus. Turėjo kryptį, tikslą.

Vos pakėlęs ragelį galėjo kasnakt mėgautis
viena iš kokio tuzino moterų. Jokio reikalo
šaudyti akimis į tą, besistaipančią priešais.

Ji – gyva bėda – jau smarkiai įkyrėjo.

Vyras verčiau mąstė apie mėnesio trukmės
atostogas, kurios prasidės rytoj – nebereikės
kaupti drąsos, kad atlaikytų paparacų minią,
jokių dvylikos valandų darbo dienų, o svar-
biausia – jokių primadonų.

– Ar galiu kuo nors padėti?

- Taip, - atsakė ji ir užrietiusi smakrą metė žvilgsnį, prie kurio Bleikas per keletą mėnesių priprato. - Gal paprašytum besiseilėjančio savo pameistrio, - bedė pirštu į apkalbamą vyrą, - susikišti akis atgal į galvą ir galvoti apie darbą. Mano draugės čia ne tam susirinko, kad jis vėpsotų. Jos mano name, toli nuo užgauliojimų.

Bleikas pažvelgė į tris merginas, išdykaujančias baseine stiklinėmis sienomis šalia įspūdingo atviro vidinio kiemo. Aukštos įdegusios gražuolės. Eivos draugės, turbūt irgi manekeinės. Vos dvylika menkų trikampėlių saugojo, kad nebūtų nuogutėlės.

Jis dirstelėjo į Dagį, vaikas montavo sudėtingą apšvietimo sistemą prie stiklo ir metalo laiptų konstrukcijos kieme - jie vedė iš vidinio kiemo į pakylą degintis saulėje. Eiva teisi: beveik liežuvį iškišęs. Tik Bleikas jo nekaltino. Toks darbas - kiekvieno naujoko svajonė. Džiūgauja lyg vaikas saldinių krautuvėlėje.

Pro atvirą stiklinį stogą į kiemą plūdo saulės spinduliai, atsispindėjo nuo baltų detalių, akino. Akimirką Bleikas užmiršo Eivos nepasitenkinimą ir įvertino tai, ką jie nuveikė - iš lauko sielą turintis devyniolikto amžiaus pradžios namas su terasa, o viduje - virpantys, pilni

šviesos, erdvūs šiuolaikiški namai.

- Na? - įsižeidusi Eiva išblaškė mintis.

- Dagis, - Bleikas nė neketino šaipytis, nes merginos drabužis nuslydo nuo dešinio peties ir atidengė gerokai daugiau kūno. Jis atkakliai neatitraukė akių nuo strazdanėlių ant mažos tobulos nosytės, dailiai išbarstytų mielame lyg katytės veidelyje. - Jo vardas Dagis.

- Gal pažabotum tą Dagį? Jis kaip lytiškai susijaudinęs paauglys.

Bleikas atsiduso. Ir kodėl jis vėl vadovauja projektams? Įsidėjo į galvą, ką pasakys Čarliui: daugiau jokių primadonų. Verstas plečiasi kaip pašėlęs, jie gali sau leisti būti išrankesni.

- Eiva, - kantriai aiškino Bleikas, - jam tik devyniolika. Jis ir yra lytiškai susijaudinęs paauglys.

- Tegul jaudinasi laisvu laiku, - atkirto mergina. - O dabar jo laikas skirtas man, ir aš tikiuosi, kad jis sukiš nosį į darbą, už kurį jam moku. Ir tau derėtų.

Gal patarti Eivai Keli liautis elgtis kaip kalei, o rūpesčius dėl darbuotojų palikti jam? Dagis - šaunus naujokas, entuziastingas ir darbštus, ir Bleikas tikrai nekels audros stiklinėje. Tik turbūt niekas nevartoja žodžio iš K raidės netolie-

se esant panelei Keli - bent ne tiesiai į akis, o pirmas būti jis nepageidauja.

Velnius, jai reikia geros pylos. Bet ir tai ne jo pareiga.

Į vakarą darbai bus baigti, liko keli paskutiniai štrichai, o tas kelias valandas jis kaip nors iškęs Eivos primadoniškumą.

Bleikas sukando dantis.

- Šnektelėsiu su juo, - iškošė.

Eiva vėl dėbtelėjo į jį ir sušnirpštė:

- Pasistenk.

Tada apsisuko ant kulno ir nužingsniavo šalin. Drabužio kraštai plevėsavo iš paskos lyg uodegos, sulig kiek-vienu žingsniu kyščiojo puikios kulkšnys.

Pakilęs aukščiau Bleiko žvilgsnis įsmigo į mažutį raudoną trikampėlį.

Galėtų ši diena ir greičiau baigtis.

Po poros valandų Bleikas atsiliepė į brolio skambutį. Jis retai atsiliepdavo darbo metu, bet visuomet pakeldavo ragelį, jei skambindavo Čarlis. Brolis jaunesnis, tačiau būtent jis - varomoji jų verslo jėga, tai jis ištraukė Bleiką iš ašarų ir nevilties duobės, kurioje šis prieš kurį laiką vos nepaskendo.

Bleikas daug skolingas Čarliui.

- Kas nutiko?

- Džoana skambino. Ji smarkiai nusiminusi.

Vienas iš didžiųjų rėmėjų traukiasi dėl finansinių sunkumų, ir ji nerimauja, kad nebeįstengs tęsti programų.

Džoana jų sesuo. Prieš trejus metus ji liko našlė, kai Kolinas – Britanijos armijos leitenantas ir geriausias Bleiko draugas – žuvo per tą patį sprogimą, per kurį sužeidė Bleiką. Juodu tarnavo viename dalinyje, Bleikas buvo Kolino kapitonas. Žadėjo seseriai saugoti jos vyrą.

Parvežti namo gyvą.

Neįvykdė nė vieno pažado.

Ji ir dar trijų karių žmonos netrukus po nelaimės įkūrė labdaros organizaciją Britanijos karių žmonoms, draugėms ir šeimoms paremti. Nemažai nuveikė per tuos dvejus metus, tačiau rasti labdarių pasaulyje esant dabartinei finansinei situacijai tikrai sunku. Netekti vieno pagrindinių rėmėjų – tikra nelaimė.

Užteko jai ir Kolino žūtis.

Bleikas suprato, kad labdara padeda Džoanai nepamiršti savo vyro. Verčia judėti. Tai jos ramentas.

O apie ramentus Bleikas išmano geriau nei kiti.

- Mūsų verslas dabar toks, kad patys galime juos paremti, - tarė Bleikas.

- Bleikai!

Išgirdus įsakmų balsą net sprandą surakino. Giliai įkvėpęs Bleikas atsigręžė, brolis tebekalbėjo į ausį:

- *Milijono* svarų negalime sau leisti - tiek prarado fondas.

Eiva žiojosi, bet Bleiką taip sukretė išgirstos sumos dydis, kad nė nesuprasdamas, ką daro, pakėlė pirštą rodydamas palaukti.

- Džoanai reikia milijono svarų?

Klausydamasis painaus Čarlio aiškinimo, vyras abejingai stebėjo Eivą. Sprendžiant iš jos veido ir įžeidžiai pakilusios rankos, ji laukti nepratusi. Bet, *šventa karve*, - milijonas svarų?

- Patrauk automobilį, - barbeno pirštais sau į ranką Eiva. Kentėjo kiek jau begalėdama ir nebepaisė, kad Čarlis kažką tauškia jam į ausį. - Laukiu fotografo iš žurnalo, o tavo nuvažinėta griuvena gadina vaizdą.

Išgirdęs Eivos pageidavimą Bleikas tik sumirksėjo. Dar niekada ji neatrodė tuštesnė ir labiau pasipūtusi, laimė, šiandien paskutinė darbo diena. Nebereikės jos matyti.

Taip, ji gundanti, ir gal kokioje gretimoje vietoje, kur ji ne supermodelis, o jis – ne išlaupsintas statybininkas, Bleikas ir susiviliotų, pabandytų.

Tik paviršutinis grožis jo nejaudino.

Jis kilstelėjo antakį lyg sakydamas: turbūt juokauji, bet balsu to neištarė, toliau kalbėjo su Čarliu.

– Turiu patraukti savo *nuvažinėtą griuveną*. – Žiūrėjo Eivai tiesiai į veidą. – Sugalvosime, kaip padėti Džoanai. Paskambinsiu, kai vakare baigsime darbus.

– Kas ta Džoana? – pasidomėjo Eiva, kai Bleikas išjungė telefoną.

Vyras įsitempė. Nenorėjo atvirauti fotografo laukiančiai panelei apie asmeninį gyvenimą. Tik atkirsti, kad *tai ne jos reikalas*, turbūt irgi negerai.

– Mūsų sesutė, – sausai atsakė.

– Jai nieko neatsitiko?

Bleikas vos nešoktelėjo iš nuostabos. Eiva ne tik pasidomėjo kitu žmogumi, bet netgi kalbėjo nuoširdžiu tonu.

– Jai nieko neatsitiko, – išspaudė. – Tik labdaros fondas, kuriam sesuo vadovauja, patyrė sunkumą. Ji atsigaus.

Bleikas nupėdino patraukti automobilio, kad negadintų malonaus kaimiško Hampstedo vaizdo, ir kokį tūkstantąjį kartą jį apakino paparacų blykstės.

Buvo beveik devynios, kai Bleikas – ir *ponia* – džiaugėsi galų gale baigtu darbu. Vakaras pasitaikė ramus, šiltas. Pro didžiulius panoraminius langus buvo matyti, kaip švelnūs dienos pirštai glostinėjo kiemą. Bleikas guodėsi, kad ilgalaikės rugsėjo orų prognozės tokios pat geros.

Vanduo puikiai tinka plaukioti.

Dagis ir kiti du darbininkai išvažiavo namo, fotografas pasišalino, išnyko ir paparacai. Liko tik jis ir Eiva, ji kaip tik pasirašinėjo dokumentus. Sudėliojo taškelius ant visų i, brūkšnelius ant t.

Juodu – ir vėl – sėdėjo ant suolo prie virtuvės salos, jis – vienoje pusėje, mergina – kitoje. Eiva gurkšnojo baltąjį vyną, ant jo įmontuotos beveik meniškos viryklės už nugarų spirgėjo kažkas gardaus. Eiva pasiūlė alaus, bet Bleikas atsisakė. Siūlė ir vakarienės, bet vyras ir to nepanoro.

Tikrai neužtruks su Eiva nė sekundės ilgiau, nei būtina.

Ore tvyrojo česnakų ir bazilikų kvapas, vyras aiškiai jautė tuščią skrandį ir dar tuštesnį savo šaldytuvą.

Ir ją kuo puikiausiai jautė. Eiva vilkėjo kažkokius šortus apdraskytu užpakaliu ir plonytį be-rankovį daiktą su gobtuvu, užmestą tiesiai ant bikinio.

Užtrauktukas prasegtas taip žemai, kad galė-jai dirstelėti į krūtinę, o kai Eiva klausdama pasilenkė – raudonos medžiagos kampelį. Tik ne dėl to ją šitaip jautė.

Dievas mato, pastaruosius tris mėnesius ji šmižinėjo po namus su visokiausiais vos den-giančiais drabužėliais.

Ne, Bleiko akis patraukė, kaip ji glostinėjo spindintį klevo stalviršį. Eiva pasaulį pažino lytėdama, o tai, nors jautė priešiškumą, jam patiko.

Nuspręsti dėl projekto ji leido brangiai mo-kamam konsultantui, šis griebėsi tipiško aukš-čiausios rūšies namų ir sodo minimalizmo, su-ryjančio kalną pinigų. Tačiau daug kuo Eiva pasirūpino pati – su hedonistine dvasia: gau-ruoti kilimai, didžiuliai paveikslai, ryškiai žali, raudoni, oranžiniai švelnučiai moherio užtiesa-lai, miegamajame nuo lubų sviro plonytės

medžiagos sluoksniai – nuostabus baldakimas virš mergaitiškos lovos.

Tarp metalo ir stiklo ji išsirinko medinius virtuvės baldus – tai Bleikui daug pasakė. Jis neabejojo, kad Eiva pasirinks juodą marmurą ir kelis akrus nerūdijančio plieno. Tačiau nuo viryklės sklido nuostabus maisto kvapas – aki-vaizdu, kad mergina virtuvėje praleidžia nemažai laiko.

Iš Bleiko nekoks virėjas, bet mediena jam patiko. Dar neseniai lentpjūvė buvo pagrindinis šeimos verslas ir seniausi jo vaikystės prisiminimai vis sugražindavo šviežiai nupjautos medienos kvapą. Lentpjūvę prieš penkias dešimtis metų įkūręs senelis Bleiką ir Čarlį dar mažus išmokė naudotis tekinimo staklėmis, Bleikas ir užkibo. Jis dirbo lentpjūvėje savaitgaliais ir per mokyklos atostogas, kol įstojo į kariuomenę.

Jis pats suprojektavo, pagamino ir sumontavo virtuvę, kurioje juodu dabar sėdėjo. kažkas suspaudė širdį regint, kaip mergina glosto jo kūrinį tarsi mylimąjį.

– Taigi. – Vyras prisiminė verslo reikalus ir pagaliau atgavo galvą. – Jei patinka, kas padaryta, prašyčiau pasirašyti čia ir čia....